

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 czerwca 2023 r.

Pozycja 216

POSTANOWIENIE

z dnia 21 marca 2023 r.

Sygn. akt Ts 306/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej spółki [...] Sp. z o.o. z siedzibą w T. o zbadanie zgodności:

art. 30 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. poz. 770, ze zm.) w zakresie, w jakim „przepis ten w razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia”, z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 grudnia 2021 r. (data nadania) spółka [...] Sp. z o.o. z siedzibą w T. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

2. Skarga konstytucyjna została sformułowana na tle następującego stanu faktycznego:

Skarżąca złożyła dwa wnioski o egzekucję świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami przeciwko temu samemu dłużnikowi. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. postanowieniami z 5 i 7 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...] i [...]) odmówił wszczęcia postępowania egzekucyjnego co do odsetek z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia oraz ustalił koszty niecelowej egzekucji.

Skargi skarżącej na te rozstrzygnięcia zarejestrowane przez Sąd Rejonowy w K. pod sygn. akt [...] i [...] zostały postanowieniem z 11 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) połączone do wspólnego rozpoznania pod sygn. akt [...]. Następnie postanowieniem tego sądu z 18 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) zostały oddalone.

Zażalenie skarżącej na to postanowienie zostało oddalone przez Sąd Rejonowy postanowieniem z 13 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]).

3. Zdaniem skarżącej, art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. poz. 770, ze zm.) jest niezgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ w sytuacji odmowy wszczęcia postępowania egzekucyjnego wierzyciel jest obciążany kosztami komorniczymi, pomimo że to dłużnik swoim zachowaniem spowodował konieczność przymusowej egzekucji roszczenia. Opłata naliczana od niewyegzekwowanego roszczenia jest w takiej sytuacji dotkliwą sankcją finansową dla wierzyciela, który nie odzyskał swojej należności i jeszcze dodatkowo poniósł koszty postępowania.

Skarżąca podkreśliła, że komornik sądowy nie dokonał w jej sprawie żadnej czynności egzekucyjnej. W sytuacji odmowy wszczęcia postępowania egzekucyjnego opłata za czynności komornicze powinna równoważyć koszty poniesione przez kancelarię komorniczą w wysokości nieprzekraczającej 1/10 płacy minimalnej.

4. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 15 marca 2022 r. wezwał skarżącą – na podstawie art. 130 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.) w związku z art. 36 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) – do usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej przez doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wskazanych załączników złożonych wraz ze skargą konstytucyjną.

Skarżąca wykonała powyższe zarządzenie w piśmie z 25 marca 2022 r. (data nadania).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. W skardze konstytucyjnej jako przedmiot zaskarżenia wskazano art. 30 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. poz. 770, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 210, ze zm.) w zakresie, w jakim „przepis ten w razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia”.

Zaskarżony przepis stanowi, co następuje: „W razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia. W takim przypadku komornik nie ściąga ani nie pobiera opłaty od dłużnika, a opłatę ściągniętą lub pobraną zwraca dłużnikowi. Przepisów art. 29 ust. 1-3 nie stosuje się”.

Jako wzorce kontroli skarżąca wskazała art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle sprawy zakończonej postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z 13 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]), wskazanym przez skarżącą jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

3. Trybunał stwierdza, że analizowana skarga spełnia wymogi formalne, albowiem:
– została sporządzona w imieniu skarżącej przez adwokata (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK);

– skarżąca wyczerpała drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK), ponieważ postanowienie Sądu Rejonowego jest prawomocne i nie przysługują od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia;

– dochowano ustawowego terminu wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK), gdyż odpis wymienionego postanowienia został doręczony pełnomocnikowi skarżącej 17 września 2021 r., a skarga została wniesiona 16 grudnia 2021 r.;

– określony został przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK);

– wskazano, które konstytucyjne prawa i wolności oraz w jaki sposób – zdaniem skarżącej – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK);

– przedstawiono uzasadnienie sformułowanych przez skarżącą zarzutów oraz stan faktyczny (art. 53 ust. 1 pkt 3 i 4 u.o.t.p.TK);

– poinformowano o niewniesieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p.TK);

– dołączono wymagane załączniki (art. 53 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 u.o.t.p.TK);

– sformułowane przez skarżącą zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił jak w sentencji.